

den Slags Omsætning, som jeg har nævnt. — Et andet Spørgsmaal, som jeg kunde have Lyst til at rejse, er, om de bevægelige Kautionslaan er forbudte Sparekasserne. Det er maaske ikke det tekniske Udtryk, men min Sagkundskab er jo ikke saa stor paa disse Omraader. Jeg tænker dermed paa saadanne Kautionslaan, hvor en Mand f. Eks. faar et Laan paa 10 000 Kr., og hvor der til forskellige Tider indestaar forskellige Beløb paa hans Konto, saaledes at han kan trække paa et saadant Beløb indtil 10 000 Kr. Saa vidt jeg kan skønne, er denne Bankvirksomhed neppe tilladt Sparekasserne. Jeg spørger blot, om dette ikke er forbudt.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lewinsky) var inde paa en Omtale af de selvsupplerende Sparekasser. De faar, som nævnt, Lov til at fortsætte. Det er ganske vist en Levning fra Fortiden, og naar en af dem af en eller anden Grund hører op, er det ikke tilladt at oprette nye Sparekasser paa det Grundlag; men de gamle faar efter Lovforslaget Ret til at fortsætte, saaledes at naar en af Direktionen afgaar ved Døden eller af anden Grund trækker sig tilbage, supplerer man sig selv. Den højtærede Minister har dog i § 7 foreslaaet nogle Regler, bl. a. at der skal være et Tilsynsraad paa mindst 7 Medlemmer, af hvilke Handelsministeren vælger mindst 1 Medlem, medens der til de øvrige Valg kræves hans Godkendelse. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er en noget uheldig Form for Sparekassens virksomhed, og jeg havde intet imod, om man kunde finde en Maade, hvorved man kunde komme bort fra disse selvsupplerende Institutioner. Jeg ser meget vel, at naar nye Sparekasser oprettes, skal der nu være en Kreds af Garanter.

Et andet Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at stille, er dette, om ikke enkelte mindre Sparekasser, Sognesparekasser eller andre saadanne Sparekasser for et begrænset Omraade, vil have vanskeligt ved at opfylde adskillige af Lovens Bestemmelser. I § 11 kræves det saaledes, at der skal føres to Kassebøger ved to Personer. Det kan vist under disse smaa Forhold have nogen Vanskelighed at opfylde adskillige af Lovens Bestemmelser. I øvrigt gælder det om dette Forslag til en Sparekasselov, ligesom alle andre Forslag, vi har haft om dette Emne, at selve Sparernes Ret faar man ikke ret Øje paa. Jeg antager ogsaa, at det vel er ugørligt at skaffe Spareren Indflydelse paa selve Sparekassens virksomhed. Man kan vel ikke holde Generalforsamlinger mellem Sparerne. Man har dog adskillige Steder fundet Midler,

hvorved Sparerne kan faa nogen Ret. Jeg anerkender, at man med dette Lovforslag søger at sikre Sparerne deres Ret gennem de her foreslaaede Bestemmelser. De faar jo her i Landet Bankrente eller almindelig Sparekasserente, og de har da maaske ogsaa mindre Ret til at faa Indflydelse her end andre Steder. Der er jo Steder, hvor Sparerne har Statsgaranti for deres Indskud, men saa maa de til Gengæld nøjes med mindre Rente. Her har man i Lovforslaget fulgt de gamle Veje, og jeg er noget tilbøjelig til at tro, at dette ogsaa er rigtigt, thi der findes vel neppe Udvej for at skaffe Sparerne Indflydelse paa Ledelsen af det Pengeinstitut, hvori de indskyder deres Penge.

Jeg har dernæst en Bemærkning, som gælder Bestemmelsen i § 10 i Sparekasseloven om, at Kautionister inden næste Termin skal have Underretning, naar Renter og Afdrag paa et Laan, for hvilket de hæfter, ikke er betalt. Fristen forekommer mig at være noget kort, men jeg er enig med den højtærede Minister i, at den helst bør være saa kort som muligt, og da jeg gaar ud fra som givet, at Retten for Sparekassen overfor Kautionisten ikke fortabes, selv om dette Tidsrum bliver overskredet, har jeg intet imod, at Bestemmelsen bliver staaende. Hvis Sparekassen tabte sin Ret til at anfælde Kautionisten, vilde jeg derimod være betænkelig ved den korte Frist. Men det sidste Stykke i § 10 tror jeg dog, det vilde være heldigt at rykke op ovenfor det næstsidste Stykke, thi jeg tror ikke, at det næstsidste Stykke egner sig til, at Ministeren kan give Dispensation derfra.

Bestemmelsen i Sparekasselovens § 13 om Værdipapirens beregnede Værdi tiltaler mig derimod ikke. Der foretrækker jeg i høj Grad den gældende Bestemmelse om de sidste 3 Aars Gennemsnit af Kurserne pr. 31. Marts ved Regnskabsaarets Slutning fremfor at give Sparekasserne Lov til at beregne Gennemsnittet af op til 10 Aar eller ogsaa helt unnlade dette. Det forekommer mig, at det at give et saa vidt Spillerum og lade de forskellige Sparekasser, saa vidt jeg skønner, vælge i saa Henseende, hvad de ønsker, ikke er anbefalelsesværdigt, og jeg vil for mit Vedkommende langt hellere beholde den hidtidige Bestemmelse om Gennemsnitskursen for de sidste 3 Aar.

Til § 13 har jeg endnu en Bemærkning. Der staar i næstsidste Stykke: „Laan maa ikke optages til Udvidelse af Sparekassens Virksomhed, men kun til Indfrielse af paatagne Forpligtelser. Ethvert Laan skal være indfriet senest tre Maaneder efter den efter